

HỒI THỨ HAI MƯỜI SÁU NGÀN NĂM MỘT THUỞ

Sáu đường bạch tuyến đó lại tới trước mặt bọn Thiên Nhân cách chừng ba thước tức khắc ngừng lại không chuyển động nữa. Mọi người thấy thế đều kinh dị. Vì dùng nội công để thúc đẩy luồng khói trắng đi là việc bình thường nhưng làm thế nào cho luồng hơi lơ lửng, vô định ngưng đọng, đứng nguyên một chỗ trên không là một việc rất khó. Thiên Tham đưa thẳng ngón tay út bên trái lên, tức thời một đường kiếm khí từ trong huyết "thiếu xung" bắn ra, nhằm đâm vào luồng khói trắng ở trước mặt. Luồng khói trắng lập tức bị đẩy hất ngược trở lại với tốc độ rất mau nhằm vào người Cửu Ma Trí. Luồng khói còn cách lão chừng hai xích, lão phải tăng gia nội lực vào thế hoả diệm đao để chặn đứng.

Cửu Ma Trí gật đầu lẩm bẩm:

-Người ta bảo môn Lục mạch thần kiếm có thế "thiếu xung kiếm" quả nhiên không sai.

Hai bên dùng nội lực căng co vài hiệp nữa, Thiên Tham đại sư nhận thấy nếu mình cứ ngồi lì một chỗ thì khó lòng phát huy được uy lực trong kiếm pháp, liền đứng dậy tiến lên ba bước, đi chênh chếch về phía bên trái. Luồng nội lực đó tức khắc từ phía bên trái tấn công chéo sang mé bên phải. Cửu Ma Trí liền đưa tay trái ra dùng chưởng lực để chặn đón. Thiên Quan chĩa thẳng ngón tay giữa lên để phóng "trung xung kiếm" đâm thẳng về phía trước.

Cửu Ma Trí la lên:

-Phải lắm! Quả có "trung xung kiếm pháp" thật.

Mình lão đánh với hai người mà chưa hề nao núng.

Đoàn Dự ngồi trước mặt Khô Vinh đại sư, ghé cổ nghiêng đầu, chăm chú theo dõi cuộc đấu kiếm lớn lao, nghìn năm chưa có một lần trong võ lâm. Tuy chàng chưa hiểu võ nghệ, song chàng cũng hiểu rõ cuộc đấu kiếm bằng nội lực của mấy vị cao tăng đây đem so sánh với những cuộc đấu bằng gươm đao thực sự cầm trong tay còn nguy hiểm và khốc liệt hơn nhiều.

May nhờ có sáu nén hương của Cửu Ma Trí thấp lên, Đoàn Dự mới căn cứ vào những luồng khói trắng phát phơ bay đi bay lại để nhận định những đường kiếm thế đao của ba người. Sau khi xem được tới mười mấy hiệp Đoàn Dự chợt nghĩ ra lẩm bẩm:

-À đúng rồi! Trung xung kiếm pháp của Thiên Quan đại sư giống hệt nét vẽ trong đồ hình.

Đoàn Dự khẽ mở đồ hình về "trung xung kiếm" xem lại và đối chiếu những luồng khói trắng đi quanh quẩn với những đường kiếm trong đồ phổ lập tức nhận ra ngay, không còn điểm nào nan giải cả. Đoàn Dự say sưa theo dõi cảm thấy hứng thú vô cùng. Khi xem đến Thiếu Trách kiếm pháp của Thiên Tham cũng vậy, chẳng qua mỗi kiếm pháp có một đặc sắc riêng. Trung xung kiếm thì phép phóng ra thu về phải rộng lớn, khí thế rất là hùng mạnh. Thiếu trạch kiếm thì đường qua lại vun vút, biến hoá thật tinh vi. Thiên Nhân phương trượng thấy cả hai sư huynh và sư đệ liên hiệp động thủ mà vẫn chưa chiếm được mấy may ưu thế, trong bụng thầm nghĩ: "về kiếm pháp bọn ta luyện chưa được thuần thục, đường kiếm không đánh được lâu. Cần phải dùng chiến thuật đánh mau và đánh mạnh. Vậy sáu người phải sớm đồng thời xuất thủ là hơn. Đại Luân Minh Vương là tay thông minh tuyệt đỉnh, lão vẫn để ý xem kiếm pháp của Thiên Quan và Thiên Tham chứ chưa đưa toàn lực ra công thủ. Thiên Nhân nghĩ vậy liền hô:

-Hai sư đệ Thiên Tượng và Thiên Trần! Chúng ta nhất tề động thủ.

Vừa dứt tiếng Thiên Nhân đã phóng ngón tay trở để phát huy "thương dương kiếm", theo liền với "thiếu xung kiếm" của Thiên Tượng và "quan xung kiếm" của Bảo Định Đế. Ba đường kiếm khí đồng thời nhằm đánh vào ba đường khói trắng.

Đoàn Dự bắt đầu nhìn "thiếu xung kiếm" rồi đến "quan xung kiếm", "thương dương kiếm" cùng một lúc. Chàng nhận thấy cả mấy thế kiếm đem đối chiếu với quyển đồ hình tuy cũng hiểu được nhưng thấy rối loạn, không ra mạch lạc nào nên không nhớ được. Đoàn Dự đang chú ý nhìn nhận về "thiếu xung kiếm" trên đồ hình chợt thấy một ngón tay gầy dẹt thò ra viết lên trên quyển đồ hoạ: "học riêng biệt từng thế kiếm một", thuộc rồi sẽ học sang thế khác!". Chàng hiểu ngay là Khô Vinh đại sư chỉ điểm cho mình biết cách học liền quay đầu lại, mỉm cười tỏ ý tạ ơn. Không ngờ Đoàn Dự vừa nhìn lên, chàng bỗng cả kinh thất sắc vì khuôn mặt Khô Vinh đặc biệt kỳ dị: nửa mặt bên trái hồng hào tươi nhuận, da thịt đầy đặn mũi mím như đũa trẻ nít, còn nửa mặt bên phải thì ngược lại: chỉ có làn da vàng héo bộc ngoài xương, những đầu xương gồ lên, trông như nửa cái đầu lâu người chết. Đoàn Dự sợ quá trông ngược đánh hơn trống làng, không dám nhìn lâu và cũng không dám nghĩ tới, mặc dầu chàng biết rõ đó là kết quả của công phu luyện "khô thuyền" mà nhà sư đã đạt được. Cái khuôn mặt nửa tươi, nửa héo trông rất khó coi và đáng sợ, khiến ai đã nhìn thấy cũng không thể bình tĩnh được. Khô Vinh đại sư lại đưa ngón tay viết thêm: "Dịp may đừng bỏ lỡ, chú ý xem kiếm pháp". Đoàn Dự gật đầu chú ý xem "quan xung kiếm pháp" của bá phụ rồi lại lần lượt xem đến hai kiếm pháp "thiếu xung" và "thương dương". Trong năm ngón tay của con người thì ngón vô danh vụng về nhất và ngón trở là nhanh nhẹn hơn. Vì thế nên kiếm pháp "quan xung" thủ thắng ở điểm vụng về chất phác mà kiếm pháp "thương dương"

thủ thắng ở điểm xảo diệu, linh hoạt, biến hoá khôn lường. Hai kiếm pháp "thiếu xung" và "thiếu trạch" đều phóng ra bằng ngón tay út, song một bên tay phải, một bên tay trái nên kiếm pháp cũng khác nhau ở chỗ khéo hoặc vụng, mau hay chậm. Tuy nhiên vụng mà vẫn được việc, chậm mà không giảm uy lực chỉ cần phân biệt ở phương pháp sử dụng: đánh bất ngờ hay đánh thẳng thắn mà thôi. Đoàn Dự lúc đầu chỉ là do tính hiếu kỳ thúc đẩy, nhìn đường khói trắng bay đi bay lại, đem đối chiếu với những đường vẽ trong đồ hình, chẳng qua cũng coi như một trò chơi đánh đố, mỗi lần đường kiếm diễn biến là một lần suy nghĩ cho ra. Nhưng từ lúc được nghe lời chỉ điểm "dịp may đừng bỏ lỡ" của Khô Vinh, Đoàn Dự mới chuyên tâm, nhất trí nhận xét. Đoàn Dự vừa học xong được ba thế kiếm thì Thiên Tham và Thiên Quan lại sử dụng kiếm pháp đến lần thứ hai. Lần này Đoàn Dự không cần xem đồ hình nữa, chỉ để mắt nhìn đường khói trắng và đem những đường kiếm đã thuộc lòng ra đối chứng. Chàng nhận ra rằng những nét vẽ trong đồ hình chỉ là những đường chết mà những đường khói trắng đi đi lại lại một cách linh động, biến hoá vô cùng, có phần phong phú phiền phức hơn nhiều. Đoàn Dự theo dõi một hồi thì Thiên Nhân, Thiên Tướng và Bảo Định Đế lại sử dụng xong một lượt kiếm pháp nữa. Thiên Tướng bật ngón tay út một cái, sử dụng đường kiếm lần thứ hai theo thế "phân hoa phát liễu". Đoạn tiếp đến Thiên Nhân và Bảo Định Đế cũng sử dụng lại hai kiếm pháp vừa đánh xong.

Cưu Ma Trí khẽ gật đầu rồi đột nhiên những tiếng "vu vu" phát ra, huy thế hoả diệm đao mạnh lên gấp bội, đẩy lui tất cả nội lực kiếm khí của năm người trở lại. Lúc đầu Cưu Ma Trí chỉ giữ thế thủ, cốt để xem xét đủ các thế đánh trong Lục mạch thần kiếm rồi mới phản kích. Đang thế thủ đổi sang thế công, năm luồng khói trắng bay lượn tung hoành, linh hoạt vô song, còn luồng thứ sáu vẫn ngưng lại ở phía sau Khô Vinh đại sư cách chừng ba bốn thước, đứng im tằm tắp, không chuyển động chút nào. Khô Vinh đại sư để ý nhận xét cho thấu triệt tình hình địch thủ, xem Cưu Ma Trí duy trì tình trạng "năm ngả công một ngả dừng" này được đến bao giờ. Quả nhiên Cưu Ma Trí không kéo dài tình trạng đó được nữa vì muốn giữ cho luồng khói trắng thứ sáu đứng yên một chỗ như thế hao tổn rất nhiều sức lực. Lão phải di động cho nó tiến dần từng bước một, thẳng đến sau gáy Khô Vinh đại sư.

Đoàn Dự hốt hoảng la lên:

-Đại sư phụ ơi! Đường khói trắng của địch đã tập công tới nơi!

Khô Vinh gật đầu và mở tới chỗ "thiếu thương kiếm" trong quyển đồ hoạ đưa cho Đoàn Dự xem.

Đoàn Dự thâm cảm mỹ ý của Khô Vinh, để hết tinh thần vào nhận xét đồ hình, thấy kiếm pháp "thiếu thương" này giống như một bức tranh thủy mặc, tuy chỉ dọc

ngang xiên chếch sà sài nhưng sức đánh mãnh liệt như phong ba bão táp, đá lở trời long. Đoàn Dự tuy mắt xem kiếm phổ nhưng vẫn để ý tới luồng khói trắng tiến lại sau gáy Khô Vinh. Chàng vừa quay đầu lại thấy luồng khói trắng chỉ còn cách độ ba bốn tấc là tới nơi, hoảng hốt kêu:

-Đại sư phụ! Hãy coi chừng!

Khô Vinh đại sư đưa tay về đằng sau đồng thời búng mạnh hai ngón tay cái, tức thời hai luồng kiếm khí vù vù phát ra nhằm đánh vào hai điểm trước ngực bên phải và vai bên trái Cưu Ma Trí. Khô Vinh đại sư không cần chống đỡ thế công của đối phương mà lại phóng ra hai đạo "kỳ binh" đánh gấp vào địch thủ, vì đại sư tin chắc là Cưu Ma Trí kìm hãm nội lực "hoả diệm đao" cho tiến một cách từ từ thì dù có đả thương được mình cũng còn phải mất giây lát nữa, nếu mình dùng lối đánh "hậu phát, tiên đáo" thì đối phương không kịp trở tay.

Cưu Ma Trí cũng không phải tay vừa, liệu lượng rất chu đáo, đã dự bị sẵn một đường chưởng lực phòng hờ trước ngực để kịp thời ứng phó với miếng đánh hiểm độc bất thần của đối phương. Tuy nhiên lão mới nghĩ tới một thế công ác liệt của "thiếu dương kiếm" thôi chứ chưa nghĩ tới Khô Vinh lại đồng thời xuất phát luôn hai đường kiếm khí đánh vào hai chỗ khác nhau. Cưu Ma Trí giơ tay phát động đường chưởng lực đã phục sẵn để chống đỡ với một đường kiếm khí của đối phương đâm vào trước ngực bên phải và tiếp liền nhún chân bên phải vội lùi lại phía sau. Song dù lão có mau lẹ mấy chăng nữa vẫn không lẹ bằng kiếm khí. Bỗng nghe "xoẹt" một tiếng nhe nhẹ, vai áo thầy tu của Cưu Ma Trí đã bị rách một miếng và máu tươi rùng rùng chảy ra. Hai ngón tay Khô Vinh quay tròn một vòng, kiếm khí rút trở lại, sáu nén hương của Cưu Ma Trí đều bị đứt tày giữa quãng.

Bọn Thiên Nhân, Bảo Định Đế đều thu kiếm khí về ngừng chiến. Trong tay ai nấy đều đầm mồ hôi và đến bây giờ họ mới yên lòng.

Cưu Ma Trí rảo bước tiến vào trong nhà nói:

-Thiên Công của Khô Vinh đại sư thật là siêu việt, tiểu tăng đây rất lấy làm bội phục. Còn về Lục mạch thần kiếm nguyên chỉ có hư danh mà thôi.

Thiên Nhân phương trượng hỏi:

-Thế nào Minh Vương lại bảo là chỉ có hư danh? Bần tăng cần phải lãnh giáo mới được.

Cưu Ma Trí đáp:

-Năm xưa Mộ Dung tiên sinh ngưỡng mộ Lục mạch thần kiếm là ngưỡng mộ về kiếm pháp chứ không phải ngưỡng mộ về kiếm trận. Một toà kiếm trận này của Thiên Long tự, cố nhiên là uy lực lớn lắm. Song xét cho cùng chỉ ngang hàng với "La hán kiếm trận" của phái Thiếu Lâm, hoặc "hỗn độn kiếm trận" của phái Côn Luân mà thôi, dường như chưa phải là một kiếm pháp vô song.

Cưu Ma Trí nói kiếm trận chứ không phải là kiếm pháp là có ngụ ý chỉ trách đối phương về điểm sáu người nhất tề tham chiến, bày thành thế trận chứ đâu phải một người sử dụng cả Lục mạch thần kiếm như một mình lão sử dụng "hoả diệm đao".

Thiên Nhân thấy Cưu Ma Trí nói có lý chưa tìm được câu trả lời thì Thiên Tham đã cười lạt, hỏi lại:

-Bất luận kiếm pháp hay kiếm trận gì gì đi nữa nhưng cuộc tử đạo luận kiếm vừa đây thì Minh Vương được hay chùa Thiên Long chúng tôi được?

Cưu Ma Trí không trả lời, nhắm mắt trầm tư một lát chừng uống cạn chén trà rồi mở to mắt ra đáp:

-Trận đấu thứ nhất thì quý tự hơi chiếm được ưu thế nhưng trận đấu thứ hai đây thì tiểu tăng sẽ nắm chắc phần thắng.

Thiên Nhân kinh ngạc hỏi:

-Minh Vương lại muốn liều một trận thứ hai nữa ư?

Cưu Ma Trí đáp:

-Đại trưởng phu đã nói thì phải giữ lời, tôi đã hứa với Mộ Dung tiên sinh đâu có thể ngại khó mà rút lui được?

Thiên Nhân hỏi tiếp:

-Nhưng sao Minh Vương biết đã nắm chắc phần thắng?

Cưu Ma Trí hơi nhếch mép cười đáp:

-Các vị đều là những bậc đại sư võ học uyên thâm, chẳng lẽ lại không suy đoán ra hay sao? Xin hãy tiếp chiến đã!

Nói dứt lời hai bàn tay lão từ từ đẩy ra phía ngoài. Bên Khô Vinh, Thiên Nhân, Bảo Định Đế sáu người đều cảm thấy hai luồng kinh lực phân tách ra và tập trung vào nhiều chỗ khác nhau. Bọn Thiên Nhân đều nhận thấy không thể dùng kiếm pháp "Lục mạch thần kiếm" mà chống đỡ kịp nên ai cũng đánh luôn hai chưởng một lúc để chống với hai luồng chưởng lực của đối phương. Riêng Khô Vinh đại sư vẫn dùng hai ngón tay cái búng mạnh ra, dùng thiếu dương kiếm để tiếp chiến với nội lực của địch thủ.

Cưu Ma Trí sau khi đẩy hai luồng chưởng lực ra lại thu về ngay nói:

-Xin lỗi!

Thiên Nhân, Bảo Định Đế và đồng bọn đưa mắt nhìn nhau và cũng hiểu ngầm rằng chưởng lực của đối phương có thể chia tách ra làm mấy đường cùng một lúc. Thiếu dương song kiếm của Khô Vinh sư thúc nếu có chia ra hai đường đánh ập lại, lão vẫn đủ sức chống đỡ. Chúng ta cần phải bỏ kiếm dùng chưởng, vì Lục mạch thần kiếm hiển nhiên thấy không kịp "hoả diệm đao" của lão rồi. Giữa lúc mọi người đương suy tính, chợt thấy trước mặt Khô Vinh đại sư khói bốc lên ngùn ngụt, một luồng khói đen tách ra làm bốn nhả bay về phía Cưu Ma Trí tập công.

Từ lúc vào đến giờ Cưu Ma Trí vẫn thấy lão hoà thượng ngồi quay mặt vào vách, không lúc nào ngoảnh mặt ra, trong bụng lão lúc nào cũng nơm nớp e ngại. Bây giờ thốt nhiên thấy những luồng khói đen tấn công, không hiểu đối phương dụng ý ra sao. Lão vẫn dùng hoả diệm đao chia ra làm bốn đường chống đỡ. Cưu Ma Trí hiện giờ chỉ giữ thế thủ, chứ chưa thể khởi công, một mặt phòng bị bọn Thiên Nhân đánh ập tới, một mặt cần bình tĩnh để coi tình hình biến chuyển, xem Khô Vinh còn có đòn gì ác hại hơn đánh tiếp chẳng? thấy luồng khói đen mỗi lúc một dày đặc, thế công rất là lợi hại Cưu Ma Trí rất đổi ngạc nhiên, tự hỏi: người ta đã có câu: "Mưa không qua ngõ, gió không qua mùi". Không hiểu đối phương sao lại dùng toàn lực ra đánh thì phỏng được mấy hơi? Khô Vinh là một vị cao tăng như thế lẽ nào không nghĩ đến? Y dùng thủ đoạn hấp tấp cứng rắn như thế để ứng địch tất phải có quỷ kế gì đây. Vì nghĩ thế nên Cưu Ma Trí chỉ giữ môn hộ vững vàng để tâm linh sáng suốt nhận định tình thế và tùy cơ ứng biến.

Chừng uống cạn tuần trà, thì bốn luồng khói đen đó đột nhiên mỗi luồng chia ra làm hai, hai lại chia ra bốn, cộng lại tất cả thành mười sáu luồng vây bọc bốn bên tám mặt, tiến ập vào đánh Cưu Ma Trí. Cưu Ma Trí vẫn bình tĩnh cho là cung mạnh đã đến cuối tầm, không còn gì đáng kể nữa. Lão liền sử dụng hoả diệm đao và cũng chia ra thành nhiều đạo để ngăn chặn các lực đạo của đối phương. Hai lực đạo vừa chạm nhau thì 16 tia khói đen của Khô Vinh thốt nhiên tản ra bốn phía, chỉ trong tích tắc hơi khói toả ra mờ mịt khắp trong nhà. Cưu Ma Trí vẫn điềm nhiên không hề nao núng, phát động chân lực tới mức độ cực mạnh, phòng giữ khắp toàn thân. Được một lát lớp khói lạt dần. Trong lớp khói lạt lờ mờ thấy bọn Thiên Nhân cả thảy năm hoà thượng đều quỳ dưới đất coi vẻ rất trang nghiêm. Đặc biệt là Thiên Quan và Thiên Tham, hai mắt đầy vẻ bi phẫn. Cưu Ma Trí không khỏi ngạc nhiên trước tình thế ly kỳ, song chỉ thoáng một cái là lão hiểu ngay và nói thầm một mình: "Hổng rồi! Khô Vinh biết rõ không chống cự nổi nên đem quyển đồ hoạ Lục mạch thần kiếm đốt đi". Khô Vinh đại sư không muốn để Lục mạch thần kiếm lọt vào tay Cưu Ma Trí nên một mặt dùng nội lực Nhất Dương Chỉ đốt cháy hết cho thật mau mọi trang trong quyển đồ hoạ, một mặt thúc đẩy những luồng khói đen đến tập kích cho lão phải ra sức chống đỡ. Tới khi khói lạt thì sách đã cháy hết rồi. Bọn Thiên Nhân đều là những bậc cao thủ nghiên cứu về Nhất Dương Chỉ nên vừa nhìn thấy luồng khói đen đã hiểu rõ nguyên do nghĩ bụng: "đây là sư thúc đã quyết tâm cam bẽ ngọc nát còn hơn yên phận ngồi lành nên đã đem bảo vật trấn tự huỷ đi chứ nhất định không chịu để lọt vào tay kẻ địch".

Thế là từ đây đã gây nên mối thâm cừu giữa Thiên Long tự cùng Đại Luân Minh Vương, khó mà gỡ ra được nữa.

Cưu Ma Trí vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, lão vốn tự phụ là người có mưu trí mà hôm nay hai lần liên tiếp bị bại dưới tay Khô Vinh đại sư. Quyển đồ hình Lục mạch thần kiếm đã bị thiêu huỷ hoàn toàn. Thế là chuyến đi này chẳng những không thu hoạch được chút gì còn kết thêm mối thâm cừ. Cưu Ma Trí đứng dậy, chấp tay nói:

-Khô Vinh đại sư hà tất phải nóng tính như thế? Thà rằng gãy nát không chịu cong queo kẻ cũng cao thượng đấy. Vì tiểu tăng mà đại sư huỷ mất bảo kính của quý tự, trong lòng tiểu tăng có điều áy náy. Nhưng xét cho cùng quyển kinh này không phải sức một người nào luyện được, thế thì huỷ đi hay không cũng thế mà thôi. Tiểu tăng xin cáo biệt.

Cưu Ma Trí xoay người đi một chút, không đợi Thiên Nhân và Khô Vinh trả lời, bất thành lình đưa tay ra nắm chặt mạch đạo ở cổ tay phải Bảo Định Đế rồi nói tiếp:

-Quốc vương tôi lâu nay vẫn ngưỡng mộ phong độ hoàng đế, ao ước được gặp một lần, xin mời bệ hạ khuất giá tới Thổ Phồn để quốc vương tôi được dịp thừa tiếp.

Sự biến diễn bất ngờ, mọi người đều giật mình. Cưu Ma Trí hành động một cách quá đột ngột. Bảo Định Đế dù là bậc võ công cao cường nhưng không kịp phòng bị, hơn nữa thủ pháp bắt người của Cưu Ma Trí rất là kỳ dị. Bảo Định Đế vừa bị nắm chặt cổ tay, vội vàng vận động nội lực, thúc đẩy chân khí ra huyết đạo, liên tiếp chuyển đẩy tới bảy tám lần mà vẫn không sao gỡ tay ra được. Những bậc cao thủ tỷ thí với nhau, chỉ lỡ một nước là người ngoài khó bề cứu gỡ. Bảo Định Đế đã bị địch thủ chế ngự được yếu huyết rồi tức là tính mạng ở trong tay đối phương, bất cứ giờ phút nào lão bắt chết cũng phải chết. Bọn Thiên Nhân đều biết Cưu Ma Trí hành động như vậy là quá ư ê hề, mất hết danh sự một bậc cao thủ tuyệt đỉnh song chỉ cảm phần ngấm ngầm chứ không có cách gì cứu gỡ được.

Khô Vinh đại sư cười nói:

-Đoàn Chính Minh trước đây là Bảo Định Đế, hiện giờ đã thoái vị đi tu pháp danh Thiên Trần. Quốc vương Thổ Phồn đã có ý thỉnh mời Thiên Trần cứ đi cũng được.

Bảo Định Đế không sao được nên cũng gượng đáp:

-Xin vâng.

Bảo Định Đế biết rõ dụng ý của Khô Vinh thiền sư. Cưu Ma Trí thấy mình là một vị quốc vương mà lão bắt được mới coi là một hoá phẩm trần kỳ. Đẳng này mình đã thoái vị đi tu, bất quá là một hoà thượng ở chùa Thiên Long, lão bắt được cũng chẳng có gì kỳ lạ. Chưa biết chừng vì thế mà lão thả ra cũng nên.

Sử dụng Lục mạch thần kiếm dù chỉ là một thế trong lục kiếm cũng phải là tay cao thủ bậc nhất, tinh thần cả võ lực lẫn nội công mới mong đạt được kết quả. Những tay cao thủ hạng này đều biết nhau cả. Nhất là những bậc danh gia họ Đoàn, cả tăng lẫn tục ở nước Đại Lý hay chùa Thiên Long đối với Cưu Ma Trí thì chẳng những về diện mạo và niên kỷ lão đã dò hỏi tận tường mà cả về tính khí cùng bản lãnh từng người lão cũng biết rõ đến chín phần mười. Cưu Ma Trí còn thông tỏ ngõ ngách trong chùa Thiên Long, ngoài Khô Vinh đại sư ra các vị cao thủ cùng hàng pháp danh đệm chữ Thiên chỉ có bốn người. Bây giờ thốt nhiên xuất hiện thêm một vị Thiên Trần nữa mà nội lực võ công cũng tương đương với bốn vị hoà thượng kia, dung mạo oai nghiêm, khí sắc đầy vẻ phú quý vinh hoa thì làm gì mà lão chẳng nhận ra ngay là Bảo Định Đế. Vừa nghe Khô Vinh đại sư nói Bảo Định Đế đã thoái vị đi tu Cưu Ma Trí sức nhớ ra lâu nay vẫn nghe các bậc đế vương họ Đoàn nước Đại Lý khi cao tuổi rồi thường thoái vị, xuất gia thì đối với việc Bảo Định Đế thốt nhiên vào tu tại chùa Thiên Long cũng chẳng lấy gì làm lạ. Chỉ có rằng một vị Hoàng đế xuất gia đi tu tất có toàn quốc cử hành diễn lễ rất trọng thể: thết sư, lễ Phật, tu lý chùa chiền cho nổi đình đám mấy hôm. Có lý nào nhà Vua lại xuất gia một cách không trống không kèn? Cưu Ma Trí nghĩ vậy liền đáp:

-Bảo Định Đế xuất gia hay không xuất gia cũng được, dù sao cũng xin mời người sang chơi Thỏ Phồn một chuyến để triều kiến quốc vương bên bản tăng.

Lão vừa nói vừa dắt Bảo Định Đế ra ngoài. Thiên Nhân liền lên tiếng:

-Hãy khoan!

Đoạn cùng với Thiên Quan nhẩy ra, đứng chắn trước cửa.

Cưu Ma Trí nói:

-Tiểu tăng quyết không có ý gia hại Bảo Định hoàng thượng nhưng nếu các vị bức bách tiểu tăng quá thì tiểu tăng cũng không thể bảo toàn được đâu.

Lão vừa nói vừa vờ đưa tay trái đánh dứ vào hậu tâm Bảo Định Đế. Bọn Thiên Nhân trong lúc giao thủ với Cưu Ma Trí vừa rồi đã hiểu rõ chưởng lực "hoả diệm đao" của lão lợi hại thế nào rồi. Bảo Định Đế hiện bị lão nắm chặt mạch đạo rồi thì lão muốn giết hay làm gì thì làm nhà Vua không còn sức phản kháng được nữa. Nếu mọi người hợp lực tấn công phần thì e ném chuột tất võ đồ phần e chưa chắc nắm được phần thắng.

Cưu Ma Trí nói tiếp:

-Tiểu tăng mất công đi lại vất vả, rất hổ thẹn cùng người bạn đã khuất, may mà mời được Bảo Định hoàng đế cùng về mới khỏi mang tiếng là một chuyến đi không về rồi. Xin tránh đường cho tôi đi chứ!

Bọn Thiên Nhân do dự đứng chờ người suy nghĩ: Bảo Định Đế là một vị quốc vương nước Đại Lý, không lẽ để cho địch nhân bắt đem đi? nhưng chưa biết đối phó bằng cách nào đánh tháo cho được.

Cửu Ma Trí lại nói lớn:

-Tôi vốn nghe đại danh các vị cao tăng chùa Thiên Long, không ngờ đối với một việc nhỏ mọn thế này mà cũng bịn rịn, bắt chước thói đàn bà con nít.

Đoàn Dự thấy bá phụ bị bắt rất buồn bực. Lúc mới đầu chàng vẫn tưởng võ công của bá phụ cao cường tới bậc nào, có sợ gì Cửu Ma Trí? Chẳng qua người phải tạm thời nhẫn nại, chờ cơ hội đến là người có thể tự thoát thân được ngay. Không ngờ mỗi lúc một thấy nguy nan. Giọng nói và nét mặt Cửu Ma Trí đầy vẻ kiêu ngạo, thần sắc Thiên Nhân, Thiên Quan và mọi người đều lộ vẻ buồn phiền phần nộ mà không làm sao được. Tới lúc Cửu Ma Trí cầm tay Bảo Định Đế lôi đi, chạy ra ngoài cửa, Đoàn Dự hoảng hốt không kịp nghĩ ngợi gì nữa, chàng la ầm lên:

-Ối! Mi buông bá phụ ta ra!

Đoàn Dự vừa la vừa đứng phắt dậy chạy theo. Cửu Ma Trí ngay lúc mới vào đã thấy một người ngồi trước mặt Khô Vinh đại sư nhưng vẫn chưa suy đoán người đó là ai và cũng không hiểu Khô Vinh bảo gã ngồi đó có dụng ý gì. Bây giờ thấy Đoàn Dự đứng dậy đuổi theo, liền động tính hiếu kỳ quay lại hỏi:

-Tôn giá là ai?

Đoàn Dự đáp:

-Mi đừng hỏi ta là ai vội! Hãy buông bá phụ ta ra trước đã rồi sẽ nói chuyện sau!

Nói xong Đoàn Dự đưa tay ra nắm lấy cổ tay Bảo Định Đế. Bảo Định Đế lật bàn tay lại, nắm lấy tay Đoàn Dự nói:

-Dự nhi! Cháu không phải bận lòng vì ta nữa! mau mau về giục phụ thân cháu lên ngôi Đại Bảo, nắm lấy việc triều chính. Còn ta bây giờ đã thành một vị lão tăng mây ngàn hạc nội, không đáng quan tâm nữa.

Bàn tay Bảo Định Đế vừa chạm vào tay Đoàn Dự người bỗng giật thót lên một cái và cảm thấy hấp lực của Chu cáp thần công hút mạnh. Cửu Ma Trí cũng đồng thời cảm thấy chân lực trong mình cứ cuồn cuộn tiết ra ngoài. Song công lực của lão rèn luyện còn cao cường hơn Bảo Định Đế nhiều. Lão ngờ là Bảo Định Đế vận dụng công phu kỳ lạ để hút lấy nội lực của mình, lão liền ngưng tụ nội lực, định tranh đoạt cùng chân khí của Bảo Định Đế. Bảo Định Đế sợ dĩ bị Cửu Ma Trí chế ngự được là do trong lúc bất ngờ không đề phòng, bị đối phương đột nhiên dùng kỹ thuật tiểu nhân nắm được mà thôi, còn về nội lực võ công trong bản thân chưa bị hao tổn mấy may. Bỗng nhiên nhà Vua cảm thấy hai tay đồng thời có một mãnh lực giằng co liền dùng ngay phương pháp tá lực dẫn hai luồng nội lực cho gặp nhau ở một chỗ để hai bên kháng cự lẫn nhau. Bảo Định Đế lợi dụng lúc đó

chỉ khẽ vẩy tay một cái đã thoát khỏi sự trói buộc của Cừ Ma Trí một cách dễ dàng, đem Đoàn Dự cùng nhảy lùi lại và thầm tự nhủ: "Kể cũng đáng hổ thẹn, hôm nay mình phải nhờ đến Dự nhi cứu cho mới thoát được".

Cừ Ma Trí kinh hoảng vô cùng nghĩ thầm: "trong võ lâm lại mới xuất hiện một vị cao thủ thế mà sao mình không hay biết gì hết? Người này tuổi còn nhỏ, mới độ hai mươi trở lại mà sao bản lĩnh cao cường đến thế?".

Thấy Đoàn Dự gọi Bảo Định Đế bằng bá phụ Cừ Ma Trí trong lòng nghi hoặc tự hỏi: "Quái lạ! Sao ta chưa hề nghe nói tới trong đám con em họ Đoàn nước Đại Lý có một nhân vật đặc sắc như thế bao giờ?". Cừ Ma Trí đỡ thủ đoạn thâm lén, nắm giữ được mạch đạo Bảo Định Đế một cách dễ dàng, tưởng thành công đến nơi mà lại sẩy. Lão không ngờ một gã thanh niên xen ngang vào phá đám, khiến lão cảm giận, không thể nào nhịn được. Vẫn ra vẻ bình tĩnh, lão gật đầu lên giọng nói mát:

-Tiểu tăng vẫn tưởng họ Đoàn nước Đại Lý xưa nay chỉ chuyên về võ học tổ truyền, không theo những môn tạp nham không ngờ các bậc hiền tài hậu bối lại đi kết giao cả với Tinh tú Hải lão nhân để khảo luyện các kỳ môn võ học như môn "hoá công đại pháp" chẳng hạn. Thế thì lạ thật, quả là lạ thật!

Cừ Ma Trí tuy là người uyên bác hiểu rộng vẫn lầm tưởng "chu cấp thần công" của Đoàn Dự là môn "hoá công đại pháp". Có điều lão còn biết tự trọng, không buông lời nói phũ phàng đả kích ai. Vì thế nên "Tinh Tú Hải lão ma" lão gọi đổi ra "Tinh Tú Hải lão nhân". Nhân vĩ võ lâm đều gọi "hoá công đại pháp" là yêu công hay tà thuật lão lại gọi tránh đi là kỳ môn võ học. Lão không dùng chữ đệ tử lão ma mà chỉ dùng chữ kết giao đủ biết lão là người rất tế nhị. Tuy lão cũng ngộ nhận như Thạch Thanh Tử song biết lựa lời thanh lịch, không như Thạch Thanh Tử hỏi một cách sống sượng, bộp chộp.

Bảo Định Đế cũng cười lạt nói móc:

-Lâu nay bần tăng vẫn ngưỡng mộ Đại Luân Minh Vương là bậc đại trí tuệ, kiến thức sâu xa, thế mà sao cũng ăn nói hồ đồ đến thế? Tinh Tú lão ma làm nhiều điều phi nghĩa, con cháu họ Đoàn khi nào lại có liên lạc với hắn?

Cừ Ma Trí đã hơi chột dạ, Đoàn Dự lại nói tiếp:

-Mi là khách ở xa tới, chùa Thiên Long ta tiếp đãi trọng thể, thế mà mi cả gan dám xúc phạm đến bá phụ ta. Chẳng qua chúng ta thấy mi cũng là đệ tử nhà Phật nên mọi việc đều nhân nhượng, thì trái lại mi lại càng ngang ngược thêm. Những người đã xuất gia có ai lại như mi? Chẳng biết giữ thanh quy một chút nào hết.

Mọi người thấy Đoàn Dự lấy đại nghĩa trách mắng Cừ Ma Trí cũng hả dạ, đồng thời để hết tinh thần giới bị, sợ Cừ Ma Trí cáu tiết lên lại gia hại Đoàn Dự một cách đột nhiên. Song lão sắc mặt vẫn điềm nhiên và nhã nhặn nói:

-Hôm nay được biết thêm một bậc cao hiền, còn hân hạnh nào bằng? xin đừng tiếc công chỉ giáo cho mấy hiệp, khiến tiểu tăng được thêm phần tiến ích.

Đoàn Dự thản nhiên đáp:

-Ta không hiểu võ công và cũng chưa học võ bao giờ.

Cửu Ma Trí cười khàn khàn đáp:

-Thật là cao minh! Cao minh! Thôi tiểu tăng xin cáo biệt vậy!

Lão vừa nghiêng người đi một chút đã phất tay áo đồng thời vươn bàn tay ra, lập tức bốn đường "hoả diệm đao" phát xuất nhằm đánh vào Đoàn Dự.

Đoàn Dự hoàn toàn không hiểu cách chống đỡ môn võ công thượng thặng này, chợt thấy những đòn ác liệt tập công tới chàng vẫn ù ù cạc cạc đứng ì ra. Bảo Định Đế và Thiên Tham đồng thời đánh luôn hai ngón tay ra để ngăn chặn bốn đường "hoả diệm đao". Bỗng thấy Cửu Ma Trí thân hình rung động không ngừng, chính là lúc lão tăng cường nội kinh đến cực độ để xung kích. Thiên Tướng "oẹ" một tiếng, hộc máu tươi ra. Bấy giờ Đoàn Dự mới biết Cửu Ma Trí lại dùng cách đánh lén lút, liền nổi cơn thịnh nộ, chỉ vào mặt Cửu Ma Trí mắng:

-Gã phiên tăng kia! Mi thật là dã man vô lý.

Đoàn Dự vừa mắng vừa đưa ngón tay trở dùng sức phóng mạnh ra, tâm khí giao thông, tự nhiên sử dụng thành thế "phương dương kiếm" với một nội lực hùng hậu vô song.

Đoàn Dự lúc trước ngồi trước mặt Khô Vinh đại sư để xem đồ hình và các vận dụng Lục mạch thần kiếm. Sau khi nhận xét và ghi nhớ tỏ tường bây giờ đem sử dụng thí nghiệm một ngón đầu tiên không ngờ lại ám hợp đúng như trong kiếm phổ. Sức nội kinh phóng ra mãnh liệt, nghe kêu "vo vo" nhằm đâm thẳng vào Cửu Ma Trí, đấy chính là đòn "kim châm độ kiếp".

Cửu Ma Trí không thể tưởng tượng được nội lực của Đoàn Dự lại ghê gớm đến thế. Đòn "kim châm độ kiếp" này lúc phóng ra tuyệt ở chỗ vụng mà khéo, trơn mà rít hợp với yếu quyết của kiếm pháp thượng thừa. Cửu Ma Trí hốt hoảng, vội vàng dùng chưởng lực đẩy mạnh "hoả diệm đao" để chống đỡ.

Đoàn Dự ra tay chẳng những làm cho Cửu Ma Trí phải kinh dị mà ngay đến Khô Vinh cùng bọn Thiên Nhân cũng cho là một sự không bao giờ nghĩ tới. Nhất là Bảo Định Đế và chính Đoàn Dự lại càng lấy làm quái lạ. Đoàn Dự tự nghĩ: "sao mình ngẫu nhiên đánh ra một chỉ mà Cửu Ma Trí lại phải để hết tâm thần ra chống đỡ như thế? Rồi chàng lại tự trả lời: phải rồi, phải rồi, chắc là mình xuất chỉ đúng cách thức nên lão cho là mình biết sử dụng Lục mạch thần kiếm. Ha ha! đã thế ta phải cho lão hoảng vía một phen". Chàng liền quát lớn:

-Thế "thương dương kiếm" có chi đáng kể? Để ta sử dụng mấy đường "trung xung kiếm" cho mi coi!

Nói xong chàng đưa ngón tay giữa ra điểm. Song chỉ pháp tuy đúng nhưng kinh lực không vận dụng tiếp theo được, thành ra chỉ là đường đánh hư không, mà chẳng có mấy may hiệu lực.

Cưu Ma Trí lúc mới thấy Đoàn Dự điểm ngón tay giữa đã sắp sẵn các thế để tiếp chiến, không ngờ đối phương đánh không thấy một chút kinh lực nhưng lão vẫn còn nghi hoặc cho là đối phương dùng lối hư hư thực thực mà sẽ có đường đánh lợi hại tiếp theo. Dợi tới khi Đoàn Dự sử dụng đường thứ hai vẫn rỗng tuếch như trước, lúc đó Cưu Ma Trí mới mừng thầm nghĩ bụng: "ta vẫn nói ở trên đời này làm gì có người sử dụng được "thương dương kiếm" mà kiêm được cả "trung xung kiếm" nữa? quả nhiên thằng lỏi này hư trương thanh thế để chột người. Đã thế thì ta cho nó một phen bỏ vĩa chơi".

Cưu Ma Trí là người rất tự phụ, mà đã tự phụ tất sinh lòng đố kỵ. Chuyến này lão đến chùa Thiên Long bị thất thế luôn mấy lần. Lão nghĩ nếu không làm cho tổ mặt một phen thì oai danh Đại Luân Minh Vương bị tổn thương nhiều lắm. Tức thì lão đưa tay trái đánh liên tiếp hai chưởng, hướng cả về hai bên tả hữu, dùng kinh lực để phong tỏa đường cứu viện của Bảo Định Đế và mọi người. Tiếp theo lão dùng thế "bach hồng quán nhật" trong đao pháp "hoả diệm đao" chém thẳng vào vai bên phải Đoàn Dự. Lão dùng đường đao tinh diệu này cốt chém cho Đoàn Dự cụt cánh tay phải.

Bảo Định Đế, Thiên Nhân và Thiên Tham đồng thanh la lên:

-Phải cẩn thận đấy!

Rồi mọi người đều đưa ngón tay ra điểm về phía Cưu Ma Trí. Ba người xuất chiến đều là những đòn trong võ công thượng thừa, bắt buộc đối phương phải thu chiêu về để tự cứu. Nào ngờ Cưu Ma Trí đã vận dụng nội kinh để phòng giữ tất cả các chỗ yết huyệt trong toàn thân rồi nên lão không cần thu đao về, cứ nhằm thẳng Đoàn Dự bổ xuống. Đoàn Dự nghe tiếng bá phụ biết ngay là nguy đến nơi rồi, chàng vội đưa hai tay đồng thời đánh luôn hai chỉ. Trong lúc kinh hoảng, chân khí tự nhiên xuất phát, "thiếu trạch kiếm" bên tay phải, "thiếu xung kiếm" bên tay trái, hai kiếm đồng thời xông ra đón "hoả diệm đao". Dư thế vẫn còn phát ra những tiếng "vo vo", phản kích lại Cưu Ma Trí. Cưu Ma Trí hốt hoảng không kịp suy nghĩ gì hết, vội dừng tay trái phát động kinh lực để chặn đòn. Đoàn Dự sau khi phóng mấy thế kiếm, trong lòng đã hơi hiểu rõ cách sử dụng kiếm khí. Trước hết phải có một ý niệm, rồi mới vận chân khí ra ngón tay, có thể chân khí mới xuất phát ra được. Song chàng vẫn không hiểu tại sao phải làm như vậy. Đoàn Dự khẽ búng ngón tay giữa, lại sử dụng "trung xung kiếm pháp". Chỉ trong chớp mắt, sáu đường kiếm ở trong quyển đồ hình mà chàng vừa được xem qua trong lúc ngồi trước mặt Khô Vinh đại sư lần lượt hiển hiện ra trước mặt chàng một cách rất rõ ràng. Mười

đầu ngón tay cứ liên tiếp bật ra, qua đường này tiếp đến đường khác, tự nhiên thấy kiếm pháp nhập diệu, tựa hồ một nghệ sỹ tài cao tay vắn gảy đàn mà mắt vẫn nhìn chim nhận bay qua. Cưu Ma Trí lại càng kinh hoảng, luôn luôn tiếp vận nội lực để chống đỡ với Lục mạch thần kiếm. Trong căn nhà lúc này chỉ thấy kiếm khí dọc ngang, gươm đao bay lượn, xung kích chen lấn nhau tựa hồ sấm vang gió rít. Giao đấu được một lúc, Cưu Ma Trí nhận thấy đối phương kinh lực mỗi lúc một mạnh, kiếm pháp cũng biến hoá khôn lường, tuy từng lúc từng chỗ nó tự sáng tác ra những điểm mới lạ khiến cho người không biết đâu mà mò. Cưu Ma Trí mỗi lúc một thêm kinh hoảng và hối hận, lão nghĩ thầm: "không ngờ trong chùa Thiên Long lại có bậc cao thủ còn nhỏ tuổi như thế. Hôm nay Cưu Ma Trí này chính là tự mình đi chuốc lấy cái nhục vào thân". Đột nhiên nghe "vu vu vu". Cưu Ma Trí đánh liền ba đao và nói:

-Hãy ngừng tay!

Đoàn Dự tuy học được Lục mạch thần kiếm song chưa thể phát động chân khí hay thu về theo ý mình được. Vừa nghe đối phương kêu ngừng tay, chàng lúnh quýnh không biết cách thu nội lực về, đành đưa ngón tay chỉ thẳng lên nóc nhà đồng thời bụng nghĩ: "thôi ta cũng không nên phát kinh lực ra nữa, để xem y nói gì đã".

Cưu Ma Trí quả thông minh hơn người, nhìn Đoàn Dự có vẻ lơ ngơ, đồng thời lúc thu điểm chân khí chân tay luống cuống, trông rõ dáng điệu người kém võ công. Lão chợt nảy ra một ý nghĩ, tức thời nhảy lên một bước giơ tay đâm thẳng một quyền vào mặt Đoàn Dự. Đoàn Dự nhờ duyên cơ đưa tới, tuy có học được môn võ rất cao thâm Lục mạch thần kiếm nhưng ngoài ra về các môn quyền cước binh khí thông thường khác chàng hoàn toàn không hiểu tý gì. Đoàn Dự đưa cánh tay lên đỡ đường quyền của đối phương một cách rất ngượng ngịu. Cưu Ma Trí liền lật bàn tay phải túm ngay "thần phong huyết" ở trước ngực chàng. Tức khắc người chàng mềm nhũn, chân tay không cử động được nữa.

Cưu Ma Trí tuy đã khám phá được nhược điểm trong võ học của Đoàn Dự nhưng cũng không ngờ bắt được chàng một cách quá dễ dàng như thế. Lão vẫn còn sợ chàng giả vờ ngớ ngẩn mà dùng quỷ kế gì khác chẳng nên lúc nắm được "thần phong huyết" rồi lão đưa ngón tay điểm luôn thêm ba đại huyết: "đản trung", "đại thối" và "kinh môn". Người đã bị điểm những đại huyết đó rồi, quyết không thể nào còn phản kháng lại được nữa. Song đồng thời Cưu Ma Trí cảm thấy chân lực trong mình luôn luôn theo bàn tay phải tiết ra ngoài. Lão vội vàng đưa bàn tay trái nắm chặt lấy tay phải của mình, lùi lại ba bước rồi nói:

-Vị tiểu thí chủ này trong bụng đã nhớ hết đồ hình về Lục mạch thần kiếm. Quyền đồ hình đã bị Khô Vinh đại sư đốt cháy rồi...

Lúc Cừ Ma Trí cất tiếng nói thì lại không giữ được chân khí khỏi bị tiết ra ngoài nên y vội vội vàng vàng nói vắn tắt:

-Tiểu thí chủ đây là quyển đồ hình sống... đem gã đốt sống trước mồ Mộ Dung tiên sinh, cũng như là đốt quyển đồ hình vậy...

Cừ Ma Trí sợ phe Khô Vinh đại sư nhận thấy nhược điểm của mình trong lúc nói năng mà xúm lại tấn công chẳng, lão liền giơ tay trái đánh luôn ra năm đường đao, nhằm về phía trước. Bóng lão thoáng chuyển động một cái đã rút lui ra khỏi cửa màu ni đường. Bọn Bảo Định Đế, Thiên Quan, Thiên Nhân rượt theo để cướp người lại đều bị sức ngũ đao liên hoàn vây bọc, ngăn giữ không có cách nào tiến lên được. Cừ Ma Trí cầm Đoàn Dự quảng cho chín tên hán tử đợi ở ngoài cửa rồi quát giục:

-Các người rút cho mau!

Hai tên hán tử đồng thời đưa tay đón lấy Đoàn Dự, rồi đi xuyên qua rừng cây, chạy rẽ đi lối khác chứ không theo đường cái. Cừ Ma Trí sau khi trao Đoàn Dự cho người khác, chân khí không bị tiết ra nữa. Lão lại huy động "hoả diệm đao" chém tới tấp vào cửa màu ni đường.

Bọn Bảo Định Đế đều dùng phép Nhất Dương Chỉ xung kích nhưng vẫn không sao phá vỡ được vòng vây bằng lưỡi đao vô hình của đối phương. Cừ Ma Trí nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, biết là thủ hạ đã đem Đoàn Dự lên đường về bắc rồi. Lão đắc ý cười một tràng dài nói:

-Đốt mất quyển đồ hình chết, lại được quyển đồ hình sống. Mộ Dung tiên sinh lại có bạn ở dưới suối vàng sẽ khỏi phải tịch mịch.

Đoạn lão dùng tay phải đánh chéo lại một chưởng. Nghe tiếng kêu rắc rắc. Hai cây cột ở toà màu ni đường đã bị "hoả diệm đao" chém gãy rồi. Lão phi thân thoảng như một làn khói, thoắt đã biệt dạng, không biết đi về phương hướng nào. Bảo Định Đế và mọi người đều dùng kinh công tuyệt đỉnh đuổi theo, nhằm thẳng về phía bắc.

Đoàn Dự bị Cừ Ma Trí điểm các huyệt đạo, không cử động gì được nữa, chàng bị gác ngang lưng ngựa, mặt cúi sấp xuống, chỉ nhìn thấy mặt đất như chạy lùi về phía sau. Vó ngựa chạy như bay, miệng mũi đầy cát bụi, tai nghe những tên hán tử nói lú lo toàn tiếng Phiên, chẳng hiểu là chúng nói gì. Đoàn Dự đếm được bốn mươi chân ngựa, biết là cả bọn chúng đi có mười người. Đi được chừng hơn mười dặm, tới khúc đường rẽ, chàng thấy Cừ Ma Trí nói lú lo mấy câu rồi năm con ngựa đi về bên trái, còn Cừ Ma Trí và một tên áp giải chàng cùng ba người nữa đi rẽ về bên phải. Lại đi chừng hai dặm nữa thì tới chỗ rẽ thứ hai năm người này lại đi ra làm hai ngả. Đoàn Dự biết Cừ Ma Trí sợ dĩ chia ra đi mấy ngả như thế là chủ ý đánh lạc hướng, khiến cho truy binh không biết đâu mà đuổi theo. Lại đi một hồi

nữa, Cưu Ma Trí xuống ngựa, lấy một đoạn dây da, buộc ngang lưng Đoàn Dự, tay trái lão xách ngang người chàng đi về phía rặng núi còn hai tên hán tử đi rẽ về phía tây. Đoàn Dự ngấm ngấm xuýt xoa và tự nghĩ: "dù bá phụ có phái một đoàn thiết giáp kỵ binh, đuổi theo không ngừng bước, bất quá cũng chỉ bắt hết được chín tên tùy tùng là cùng, không thể nào cứu được mình về. Cưu Ma Trí xách một người bên tay mà lão đi nhẹ như không, mỗi lúc đi một mau hơn. Đi như thế chừng độ ba giờ mà toàn xuyên qua rừng qua núi. Mặt trời đã ngả về phía tây, ánh nắng rơi từ bên trái tới Đoàn Dự biết là Cưu Ma Trí đem mình về hướng bắc. Đến lúc gần tối, Cưu Ma Trí gác Đoàn Dự lên một cành cây rồi lấy dây da trói vào. Lão chẳng nói câu gì hết, thậm chí chẳng thèm nhìn đến nữa, chỉ đặt lên trên lưng chàng mấy cái bánh khô rồi đưa ngón tay giải một huyết đạo cổ tay trái cho chàng để có thể lấy được bánh mà ăn. Đoàn Dự duỗi tay trái ra, định vận khí để sử dụng "thiếu trạch kiếm" để đánh lão nhưng chàng có biết đâu sau khi các đại huyết trong người bị điểm rồi thì toàn thân chân khí bị phong tỏa nên ngón tay chàng hí hoáy mãi mà không có chút nội lực nào phát ra hết. Hai ngày liền Cưu Ma Trí vẫn xách Đoàn Dự đi về phía bắc. Mấy lần chàng gợi chuyện, hỏi lão sao lại bắt chàng và đem chàng về bắc để làm gì Cưu Ma Trí vẫn làm thinh không trả lời. Đi mãi tới mười ngày, đã ra khỏi địa giới nước Đại Lý, Đoàn Dự nhận thấy Cưu Ma Trí lại xoay hướng đi về phía đông bắc nhưng vẫn tránh không đi đường lớn, cứ đi tắt qua những cánh rừng hoang núi rậm. Chàng để ý nhìn nhận thấy địa thế mỗi lúc một bằng phẳng, núi dần dần ít đi mà sông ngòi lại nhiều ra. Trong một ngày phải đi qua mấy lần đò. Cưu Ma Trí xách Đoàn Dự đi đường như vậy cũng làm cho người qua đường phải kinh khủng. Về sau hể ra cửa là gặp người đi lại rồi song cũng không có ai hỏi han gì. Đoàn Dự lòng phần uất, chàng nhớ lại lúc bị cô em Mộc Uyển Thanh bắt, tuy ngày nào cũng bị đánh vùi đánh đập kể có đau thật nhưng không đến nỗi buồn bực như lần này. Lại đi hơn mười ngày nữa, Đoàn Dự nghe thấy tiếng người nói thanh nhã dịu dàng thì nghĩ bụng: "chắc đây là địa giới Giang Nam rồi, nếu lão đem mình đi tế sống Mộ Dung tiên sinh thì chỉ một ngày nữa là tới nơi. Lão Phiên tăng này võ công lợi hại như thế, ngay phe bá phụ mình sáu người hợp lại mà còn không ngăn nổi lão. Bây giờ mình đã lọt vào tay lão rồi, chỉ có cách để mặc lão muốn giết thì giết, muốn mổ thì mổ chứ chẳng còn hi vọng gì nữa. ý chí ngang bướng đã chớm nở, chàng không thêm lo nghĩ gì hết ngẩng đầu lên ngắm phong cảnh. Tiết trời đang độ tháng ba, ngô hạnh đầy hoa, ven hồ rủ liễu, gió xuân phớt phớt thổi nhẹ bên mình khiến cho người chàng như say sưa ngây ngất. Đoàn Dự bị Cưu Ma Trí xách đi hơn một tháng, khổ cũng quen rồi, bây giờ thấy thắng cảnh ngày xuân phong quang như vậy, bất giác trong lòng sáng khoái, buột miệng ngâm:

Trường Giang từng đợt sóng dồi
Ngấn ngơ bờ liễu lơ lười mấy hàng
Bốn bề xa vắng thôn trang
Phất phơ hoa hạnh, ánh dương tà tà.

-----oOo-----